

Ptujski čuk.

Moje četrto poročilo.

Jaz nisem karsibodi takisto na naše pleme. Saj veste, da sem za embleme znanosti in književnosti moral posoditi svojo sliko. Tam čepim med knjigami. Bogve kaj! — No, nekega večera sem napravil čuden „Reisus“ in sem sedel na avtobus, ki veže mo rodni kraj — z Mariborom. In kaj sem videl? — Napise v tem avtobusu moram vsekovečiti, da bodo tako sodobni znanstveniki, kakor slavni znanstveniki imeli dokument o naši lepi „šprahi, ki mora biti rajn!“ Poslušajte čuka: „Kaditi in Pluvati Prepovedano!“ Dalje: „Pogovor v šoferjom med voznjo strogo prepovedan!“ — Kar streslo me je, ko sem to prečital in si zapomnil. V opravičilo pa lahko rečem, da so se ti napisi napravili na Dunaju, ker pri nas bojša nikdo ne zna slovenski... — Jaz sem navaden čuk in vidim vse mogoče stvari posebno po noči. Moje oči so svetlovidne, moji kremplji ostri, takisto kljun. Mika me, marsikaj zakritega odkriti, kakor smo se zadnji pogodili. —

Peto poročilo. —

Nezgodna, težka nezgodna — bogme je mene doletela. In to že desetokrat in ni, da bi jo zamolčal. Ze radi ljubezni do bližnjega ne! — Blizu mojega stanovanja je velik dimnik, ki stopi v akcijo ravnotakrat, ko se jaz prebudim. Mene pa tako duši tisti dim, da vselej omedlim. Zadnjič, ko sem ravno iskal nekaj pikantnih novic, se je name izvršil zopet plinski napad iz Ornirovega dimnika in ljudje so morali sredi poletja zapirati okna, sicer bi umrli neprevidne smrti. Tudi moj gazda Stuhec, kamor redno zvečer zahajam in kjer me lahko vsak najde, — je bil že večkrat v smrtni nevarnosti. — Morda bi novi gospod župan vzel to stvar v roke?! —

Sesto poročilo. —

Prosili ste me za moje odkritosrčno mnenje o trajnem in javnem glasovanju. Vem zakaj! Vi imate volitve, jaz sem pa jih že srečno absolviral. Imel sem pet pro-

tikandidatov, ko je šlo za srce moje ljube Sovice, ki je sedaj moja ženka. Kaj bi vam pravil, kako težko je bilo! Vsi tajni izkuševalci so propadli, le moje glasno in javno glasovanje je pognalo vse plah protikandidate v kozji rog. Eden — Skovirt mu je ime — se je pognal radi „nesrečne ljubezni“ v odprto ognjišče; drugega — Jastreba — je slučajno zaspanega vstrelil nek ptujski lovec čisto slučajno, ker se mu je nastavil v ubupu; tretjega so ujeli „utrujenega“; četrti je prišel v — zanjko „pijan ljubezni“ in peti si je osmodil peruu ob nekem ciganskem ognju... Jaz pa sem ostal zmagovalec, ker sem glasno povedal svoje mnenje, kakor žena in nevesta pred oltarjem, kakor vsa bitja božjega stvarstva, ki se ne plašijo jasne, odločne besede.

Anton Stražar:

Maščevanje vinskih duhov.

(Četrť za smeh, četrť za jok, četrť za spomin in zadnji četrť za — opomin).

V malem štajerskem mestecu žive trije prijateljski, ki če imajo le količkaj časa, prid ejo skupaj. Prav vsi mestjani jih poznajo. Imajo tudi več imen, tako: vinski bratci, žejne žabe, dobrovoljski mali parlament in tako naprej. Le to Vam rečem, če bi hotel navesti vsa njih imena, bi porabil pol litra črnila in več od ene kile papirja. Ker pa je dandanašji vse to predrago, vam le skromno popišem, kaj se je tem prigodilo neke noči, ko so z nova „patrulirali“ po raznih gostilnah.

Poslušajte bratje in sestre, kako se je ta stvar zvrtila po filmskem traku naše malomestne filmske družbe!

Torej, dobrovoljski so se po običaju zopet sestali; pri prvi postaji namreč, pri „Dobri kapljici“.

Ko so izpili prvi liter vina, pogleda Martin Dolgin na uro, pa milo vz dihne: „še le osem je, kdaj bo šele dan?!“ Pa se oglasi Luka-Kljuka: „To je za nas velika sreča, da so sedaj dolge noči; ob-

iščemo vsaj lahko vse gostilne v našem mestu. Naposled se še prav počasi oglasi Joža Gavtroža: „Ja, ja, dobro je, dobro — Luka, da so dolge noči, pojdemo sedaj naprej, pa začnimo z našo vstajo!“

Vstali so, pa tu .di plačali, med potjo grede pa so lahkočno popevali:

Pojdmo tja, pojdmó tja —

Kjer se vinček toči,

Pa kejz so od „kelnar'c“ očki vroči.

K „Veseli Katri“ so šli — a tam pa so se že delj zamudili; ja, še zapeli so in kar trikrat so „vzdignili“ tole:

„Snoč mi je bu ukraden rožmarin,

Oj ta lepi rožmarin,

Po celi vasi sem tekl'va za njim“.

Točno ob desetih pa predlaga Martin Dolgin:

„Ako bratci, pojdemo še v „Vinski hram“ — ga bomo še en litček tam!“

Pa so odšli, kakor poslušni cirkuški psički na povelje biča —.

Nač je bila lepa, zvezdice so migljale na nebesnem svodu, vmes pa je kraljevalotantovsko solnce, polna luna. To je te tri tako prevzelo, da so zapeli tisto:

„Moj fantič je na Tirolsko rajžau

Uh — zdaj pa tam bolan leži . . .“

Niso še bili skončali te pesnice, ko se snidijo že z poznanim policajem gospodom Matjažem. Prav po domače je družbo posvaril in podučil, da niso kje na vasi, ampak v mestu, kjer ni dovoljena peti ni razgrajati po ulicah, kajti s tem se motijo ljudje v sladkem spanju, ali one, ki še-le mislijo zaspati. Dalje se vznemirjajo učeči se dijaki, pa trgovci, ki delajo račune in komodno živčni in drugače bolni ljudje.

Prijateljski so vzeli ta dobrotni opomin na znanje, pa kar lepo molče odšli v vinski hram — „K Dalmatincu“ . . .

Veselega križevega pota nova postaja. No, tam pa so se ostavili toliko časa, da jih je z nova obiskal gospod Matjaž, da je policijska ura.

Luka-Kljuka je vdano odgovoril:

„Zivela policijska ura! to je ura naše rešitve — pojdemo!“

Zdaj so šli v kavarno „Slavček“ —

Tam pa so že začeli dremati pri črni kavi — (v svojo oblast so jih dobili hudobni vinski duhovi) — Ljutomerski, bizeljski, haloški, dalmatinski. Ti duhovi pa so tako močni, da vstrahujejo vsakega junaka ki uspešno tekmuje s tujci, kii smatrajo — tudi zamorske boksarje.

Nekako ob pol treh zjutraj so se razšli, zaspani, pa še vedno v oblasti zmagojočin vinskih duhov . . .

Martin Dolgin je krenil tam za Dravo — dosti je popil to noč, pa je moral nekaj odložiti — stal je ob vodi, pa se omahoval pri tem delu sem tja . . . Naenkrat pa je zgubil ravnotežje in — štrbunk — že je bil v hladni kopelji . . . Preplašeni že sanjajoče žabe so odskočile še vse ometene na bregove . . .

Olej veliko čudo! Hkrati vsi ti nadležni vinski duhovi so skočili iz Martina, kar mu je bilo v korist — v par skokih se je rešil vode.

Kar teklo je od Martina, ko je korakal proti domu . . .

Joža Gavtroža po še ni domov šel. Ko se je primajal do zadnje kavarne pri „Zamorcu“, je krenil kar notra. K vsejsreči so imeli še luč.

Pogodi se tujci za ležišče in kolovratij v sobo št. 13. No, to noč je bila št. 13. zahj zares nesrečna — a ne 13., ampak 14. Pomotoma je namreč prikolovratil v sobo št. 14. Kmalu je bil pri postelji; kar obličen se je mislil „poravnati po dolgem“.

Ko se je vlegel, ga stresne grozen ženskin krik: „Na pomoč!“

Mimo njega je kot puca iz gnezda drvela mlada gospodična — kar v nočni obleki v kavarno; vedno kričec na pomoč. To je bilo smeha v kavarni, ko so vse to razmotrivali, vam ni treba praviti še posebej.

Naslednji dan je kavarniški točaj pravit svojim gostom da je bilo tej gospodični zelo žal, ker je s svojim kričanjem odgnala nesrečnega kavalirja Jožo Gavtroža. Kajti tiste urce sta spala vsak v svoji sobi. Ta gospodična je zaman pričakovala do jutra, da bi se še enkrat k njej povrnil gost iz sosednje sobe št. 13. — Oh, t nesrečna pijača kaj vse ljudem zmede! Pamet, srce, in še marsikaj... Ojej — ojej!

Poglejmo še za Luketom-Kljuketom!

Zelo počasi se je zibal proti domu. Kar naenkrat pa ga je začel tiščati levi čevljev. Z veliko muko si sezujje desnega, potem šele levega, nato nosi čevlje v rokah in hodi proti stanovanju . . .

Vedno težje je hodil Luka.

Zaletaval se je iz ene strani ulice v drugo, pa tudi marsikaj je prišel v dotik z materjo zemljo —. Pri tem kolebanju je izgubil enkrat levi, a nato pa še desni čevljev. — Pa kaj se zmeni Luka v takem položaju za en par čevljev!

Ena velika figa taka briga!

Dva dni za tem je stalo v znanem dnevnem časopisu: „Od te ulice pa do Rogoznice je neki gospod izgubil par čevljev, kdor jih najde, naj jih proti nagradi 100 dn. prinese na upravništvov lista — najditelj je bil spoznan“.

Pa Luka-Kljuka še sedaj ni dobil svojih čevljev nazaj. Tudi najditelja še ne pozna.

Večkrat se jezi: „Ves svet je sedaj nepošten in sprijen, kaj hočemo . . .!“

A Martin še pristavi:

„Ej Luka, tudi vino je marsikje izprinjeno, pa vseeno ga pijemo. Najboljše in najcenejše bi izhajali, če bi bili abstinenti“. To vama predlagam! Pa tovariša mu vselej odgovorita:

„Kdor hoče žaba bit', ta mora vodo pit, — ker žabe so pa vse na vodo nagnjene!“

Potem se je zgodilo, da se je Luka oženil. Pohlevna ženka pa mu je ob sličnih prilikah rekla modro besedo: „Božja kapljica je, le po pameti jo pijmo!“

Venčeslav
VILAR
Ljutomer

Zaloga prvovrstnih inozemskih dvokoles, šivalnih strojev, vse nadomestne dele za kolesa in stroje.

Razna železnina, kuhinjska posoda, stavbeno, pohištveno okovje, traverze, kose ter jedilno orodje. Razstrelivo, orožje, smodnik, kovaški premog in koks, štedilniki, peči itd.

Kljudevit
Kuharič

veletrgovina
ORMOŽ

špecerije, manufakture železnine ter vsega stavbnega materiala.

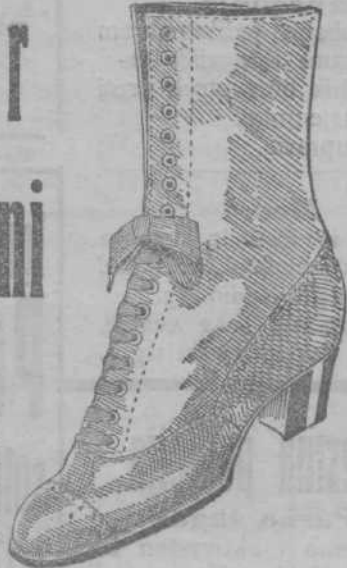
Zaloga vseh vrst poljedel. strojev.

PARNA ŽAGA:
nakupovanje mehkega in trdega lesa, obdelava vsakovrstnega lesa in doge za sode.

Kam se obrnem naj, če hočem dobro kavo, čaj, — čokolado, limonado in prigrizek za naslado? Radio veselo tukaj svira, tu meščan in kmet se zbira!

I. ŠTUHEC
PTUJ
PANONSKA ULICA

Pozor
Ptujčani
in
tujci!

Snežne čevlje in galoše popravljam Vam poceni, gojzerce po meri v bogati jaz imam zalogi, takisto škornje, da se vsak o njih pomeni takò bogati kakor ubogi!

Iz usnja finega in ruske juhte, podplate pa trpežne, čevlje trdne Vam nudim, vsi samo posluš' te: Ob mojem delu nikdo se Vam ne namrdne!

IVAN RATISNOJNIK
Krekova ul. 1.